

Gavineta xafardera

Olga, feminista

Una voladissa de gavines, que venien del Nord a la recerca de països càlids per a passar l'hivern, em recordaren el meu habitat natural el mar.

Eren un grupet no massa nombrós, que acabaven de travessar Europa pel dret, per fer el camí més ràpid.

Vaig emprendre el vol per saludar-les i saber noves del nostre món. En veure'm, es varen deturar i una d'elles, molt joveneta, va parlar amb mi.

—Si veïssis! Una ona de fred ho ha glaçat tot. Hem hagut de fugir pel dret, per damunt de muntanyes nevades precioses i llocs de somni, ja que de no fer-ho així el fred ens hauria arripegat i no hauriem resistit.

Ella va seguir explicant-me el seu viatge, però el que em va fascinar més va ser tot el que em va dir de la neu i em va fer venir desig de conèixer-la. Elles varen seguir la seva migració, i tot seguit, en Daar, ja inseparable amic meu, em va donar referència d'on podia anar a veure la neu.

—Aprofita el migjorn que ara bufa fort i vola cap el Nord. No trigaràs a trobar-te enmig de muntanyes nevades, on els humans es dediquen a pujar amb uns aparells mecànics i a baixar després, tot reeixint per sobre de la neu. Ves amb compte amb el fred...!

Em vaig emportar unes sardinetes que m'havien donat a una peixeteria de la plaça, amb qui m'havia fet amiga; i al cap de dues hores curtes, vaig arribar al lloc que el colom m'havia indicat.

No tan sols tot estava cobert de neu, sinó que, endemés, hi estava caient una gran nevada. Una mica preocupada per la meua supervivència física vaig cercar un recer. Hi havia una edificació de fusta, d'on sortia una telecadira que estava aturada. Molta gent estava treballant allà, sota la nevada. Una xemeneia de la que en sorgia un fum acollidor em va adreçar fins una llar de foc. Ningú no em va veure entrar-hi.

A la llar de foc, escalfant-se, hi havia una noia, que malgrat que era un ser humà, no es va estranyar de la meua presència. Em va donar un trosset de pa, que acabava de torrar aquell moment al foc.

Sense que li preguntés res i segura que jo podia comprendre-la, va començar a explicar-me coses.

—Sóc Olga...

Olga era rossa, amb una gran cabellera nuada en una grossa trena que queia per la seva esquena. Un xic escabellada, i el rostre una mica emmascarat de pintura. El seu rostre, tendrament bonic, es veia solcat però per una espècie d'onada immòbil de tristesa.

—Sóc una encarregada de pistes...

Els seus ulls blaus, com aquell cel del meu mar d'abans, parlaven també.

La seva feina era molt dura: Deixar les pistes netes per quan arribessin els esquiadors.

—Arrenca-cardets, aparta-pedres, clava-estaques, escapça-branques... totes aquestes són les meves feines...

Les seves mans estaven tallades pel fred, malgrat els guants. Una de les seves botes estava rebentada i lligada amb un cordill. Els seus pantalons eren de franela, no gens adequats al fred. Portava altrament un gros «anorak» vermell, una mica atrocinat.

—Cada dia pujo a Puigcerdà, amb l'autocar de l'Empresa, i «vinga», fins al vespre...!

Havia obert una carmanyola i estava menjant un tros de carn. Quan jo vaig treure una de les meves sardinetes, ni se'n va estranyar. Ella, com jo, també portava el seu menjar al damunt.

—Ja n'estic farta, però què puc fer? Ara tinc feina per quatre o cinc mesos, fins a l'abril. Després, Déu dirà...

Encara que a voltes m'acariciava l'esquena amb naturalitat, —com si acaronar una gavina a dos mil metres d'alçada fos la cosa més normal del món—, no em mirava. Els seus ulls clars tenien els reflexos vermellors del foc que guaitava fixament. Hi havia també un estrany to, grisós, que feia joc amb la seva soledat.

Vaig pensar que em trobava davant d'una feminista sense saber-ho ella mateixa; una feminista de base. Una noia que portava sobre d'ella la seva feminitat, un treball d'escarràs, i la inseguretat del pervindre. Amb totes les obligacions dels homes, amb el treball dur dels homes, però amb un cos de dona. I amb les injustícies humanes dels homes vers la dona.

Com s'ho havien embrollat tot, els humans! Lleis, regles, moral, família, traumes, tabús, problemes, diners... tota una tirallonga d'obligacions creades artificialment. I per poder seguir el joc, una noia joveníssima havia de treballar a dotze graus sota zero, per guanyar quatre diners i sobreviure uns pocs mesos.

Arribaria el vespre a casa, trossejada de cansament, i així passaria les setmanes, i els mesos d'hivern.

Olga feminista, es va aixecar, per anar a pintar unes estaques de colors vermell i negre, i em va dir «Adéu».

—M'agradaria tornar a veure't— va afegir, amb un somriure breu. I sense haver manifestat en cap moment ni una mica d'estranyesa, se'n va anar.

Feia pocs minuts, quan xerràvem, li havia fet una pregunta muda que ella va comprendre perfectament.

—No, no sóc feliç. Sovint, m'arriben unes ganes boges de plorar, i la cosa més trista és que ni jo mateixa sé ben bé per què...

Tornant cap a casa i pensant amb tot això, m'alegrava de ser una gavina, estar lliure doncs així podia estar lliure d'aquella absurda i grotesca humana virtut.

Ostres! I m'havia oblidat de conèixer la neu!

Gavineta

Esports

El bàsquet local capdaverter del seu grup

El Bàsquet local, està eufòric aquesta temporada, està aconseguint excel·lents resultats, fins el moment, a la Lliga Nacional, la màxima competició del estat espanyol, hi està aconseguint un paper més que brillant.

El Granollers de moment ocupa el quart lloc a la classificació, ha guanyat tots els partits que li pertocava guanyar, i ha perdut tots els que li corresponia perdre, al Bàsquet d'aquest país hi han tres equips al davant, que fan llur competició, la resta d'equips en fan pràcticament una altra, si bé amb alguna llambregada que fa trontollar als grans i decideixen la competició, així és, com el Granollers en aquest moment, es capdaverter del seu grup, el segon, això sí, ha guardat respecte a les categories, als tres primers: Madrid, Barcelona i Joventut de Badalona (ni tan sols els hi ha presentat batalla, en canvi amb els demés els ha anat picotejant fins situar-se en el lloc destacat que ocupa).

Diumenge passat, el Granollers, jugà contra el Joventut de Badalona en el Pavelló local, el públic omplènà la grada, esperaven un bon partit amb il·lusió d'un possible triomf local, no va poder ésser, es veu que encara hi han classes, i els visitants s'imposaren amb una certa rotunditat 82-102, tot una llàstima ja que a l'equip local, enguany sols li faltaria un resultat favorable amb un d'aquests tres potents equips, per ser important del tot, de moment ens tindrem que anar conformant ocupant el nostre lloc, el qual sembla ja força consolidat, i que per tant es podrà anar mantenint mentre l'empresa patrocinadora, pugui mantenir al Granollers-Areslux, ens en tenim d'alegrar, tant pel Granollers, com per la bona marxa d'una empresa granollerina.

J. Comas

CLASSES PARTICULARS, A HORES CONVINGUDES, DE TAQUIGRAFIA I MECANOGRAFIA

ES DONEN CLASSES PARTICULARS A TOTA PERSONA QUE VULGUI INICIAR-SE EN FRANCES I ANGLÉS.

CLASSES PARTICULARS, A HORES CONVINGUDES, PER A PERSONES QUE VULGUIN APRENDRE ESCRIURE BE EL CATALÀ

TRUQUIN AL TEL. 870 05 86 (DE 7 A 10 DEL VESPRE)